

ALEXANDER SCHOONEBEEK

Monument

Goed, dan maar zonder referendum.

Vic Haagh, de Hans Wiegel onder de Gilze-Rijense politici, zal genoten hebben. Maar zou hij het zelf aandurven om in z'n eentje Nederland in het donker te zetten? Ik denk het eigenlijk wel.

Want zoals overal zijn ook onze raadsleden publieksspelers. Ze kijken eerst zorgvuldig naar wat er zich zoal op de publieke tribune bevindt. En bepalen dan hun standpunt. Popie Jopies.

Behalve Vic.

Hoe vaak heb ik hem niet zijn dwarse standpunt horen verkondigen, terwijl het publiek hoorbaar onrustig werd.

'Wát zegt die man?'

'Hij zegt dat we maar voor ons geld moeten werken.'

'Ja maar ik werk al voor mijn vrouw en kinderen. Dan kan hij toch wel wat bijdragen voor de Stichting Tot Behoud En Reïntegratie Van De Weg Kwijtgeraakte Poedelprijswinnaars?'

'Hij zegt van niet.'

'Hoe durft hij? Waar wij nota bene zelf bij zijn. Wie denkt ie wel dat ie is?'

'Dat is nou Vic Haagh.'

En terwijl de anderen inenen allemaal Turks, Zigeuners, Jongerens of Poedelprijswinnaars beginnen te praten, houdt Vic het op rond Nederlands.

'Ik heb het al vaker gezegd, meneer de voorzitter. En ik durf het hier best nog eens te herhalen. De aanvragers van deze subsidie zijn klaplopers. En het is onzin dat de gemeente daar weer voor moet opdraaien.'

De klaplopers op de tribune zwijgen geïmponeerd.

Die durft, zie je ze denken. Maar niemand zal hem straks na de vergadering opwachten. Ze weten dat het niet zal helpen.

Zoals ook niemand Wiegel opwachtte.

Ja, zijn vrouw.

'Zo, is het eindelijk gedaan? Dat heb je weer aardig weten te rekken. Terwijl ik me in het zweet sta te werken. Heb ik alles in m'n eentje moeten inpakken. Meneer wordt bedankt.'

'Inpakken? Maar lieve...'

'We gaan verhuizen, weet je nog?'

En zo prijkt er 's anderendaags een kleurenfoto op de voorpagina van mijn ochtendblad, waarop Hans Wiegel doet alsof hij eigenhandig de verhuiswagen inlaadt. Op naar Diever. Waar weer niemand hem opwacht.

Een monument.

Net als Vic Haagh.